

Hoe Thierry Baudet eens een band plakte

(19.5.2014)

Gisteravond zat ik op een terras met een collega die probeerde uit te leggen waarom Thierry Baudet een 'goede gast' was. Ik ken de heer Baudet niet persoonlijk, ik moet het hebben van de kolommen en katernen en quotes uit de media, ja zelfs *Koffietijd* (Baudet schreef met Arie Boomsma een boek over klassieke muziek). Wat ik van Baudets ideeën vind (zijn opvattingen over de vermeend mislukte multiculturele samenleving, het willen afschaffen van het 'concept' Europa en het gehamer op de Nederlandse soevereiniteit) laat ik nu even in het midden. Dit wordt geen stukje over Baudets ideeën.

Ik was helemaal niet van plan op dat terras te zitten, maar de collega had mijn vrouw uitgenodigd om op dat terras te zitten. Ik kwam er later alsnog bij, niet als verbeterd en achterdochtige man die wil weten wat zijn vrouw met een andere man doet, maar gewoon ter ontspanning na gedane arbeid tot een uur of tien in de avond. De fontein op het plein ging net uit. De collega nodigde spontaan ook zijn vriendin uit.

Sinds kort heeft het Mercatorplein een fijne ijssalon, en die doet goede zaken. Het terras, de ijssalon, de fontein, de palmbomen in potten van een andere uitbater en de zomerse temperatuur maken het Mercatorplein tot een veel beter plein dan menig ander plein in de stad (het meest idyllische plein zit overigens aan de Hogeweg in Amsterdam Oost).

De vriendin van de collega had bij Thierry Baudet op school gezeten. De naam viel en ik sprak mijn zorgen uit. Niet over Baudets ideeën, maar dat iemand jonger dan ik zo conservatief kan zijn. Het is sowieso altijd even schrikken dat iemand vijf jaar jonger is en al gepromoveerd is en zichzelf historicus en jurist mag noemen en veel van klassieke muziek weet. Het verraadt misschien een eenvoudige geest om van zoiets onder de indruk te raken, maar ik denk dan altijd dat ik een paar afslagen gemist heb. Ik ben de kamergeletterde, opgeklommen uit de jarenzeventignieuwbouwwijk, wonend in Suburbia met een dna dat verstrengeld is met trivia, popcultuur, praktisch nut en het hier en nu. Ik las nooit Spinoza, Proust of Tolstoj, mijn enige troef is Albert Camus (een stokpaard dat ik dan ook volledig uitmelk), maar liever lees ik Snoecks en kijk ik tv-series. Ik moet op een dag een Master halen. Ik zou best taalwetenschapper willen worden. Maar ik zou er altijd schamper over doen als ik het op mijn visitekaartje zou zien. Het is misschien de oikofobie waar Baudet het zo vaak over heeft.

De collega legde uit waarom Baudet dus een 'goede gast' was. Ooit was de collega op een feestje, waar een lamp in het midden van de kamer hing. De lamp zinde de collega op een of andere wijze niet, ik veronderstel vanwege alcoholiname en de daaruit voortvloeiende hoogmoed. De collega wierp – zo wil de legende – samen met een andere collega de lamp aan het einde van de avond uit het raam. De gastheer was hier niet over te spreken. Een van de andere aanwezigen was Thierry Baudet, die een pacificerende rol speelde in het gezelschap. Eenmaal beneden, na afloop van het feest, ontdekte de collega dat zijn banden moedwillig leeg waren geprikt. Het kan ook heel goed zijn dat hij door glas was gereden, bedacht ik me gisteren op dat terras, maar dit klinkt natuurlijk spectaculair.

En wie bood zijn fiets met goed gevulde banden aan? En wie zou die band wel even plakken? Juist. 'Dus geen kwaad woord over Thierry Baudet.'

Na afloop fietsten we door het Rembrandtpark. De warmte die rond het Mercatorplein had gehangen, was volledig afwezig. Rondom de vijvers hing een koele, niet onprettige nevel.

Ik zag Baudet voor me, op zijn knieën, heel devoot en wijs een band plakken.